

Boga Bálint

Most és ötven éve*

Őszi szelek tépik le a fák levelét, a talajra
 Lassan ereszkedik és takarót von a földre a sárga,
 Kis, lebegő levelek serege s befed, eltemet ösvényt,
 S felszíni rendetlenség tarka világa eloszlik.
 Itten e kertben emelkedik ősi falakkal a kórház.
 Fél száz évnek előtte is őszi időben a büszke
 Elhivatottság égi szelétől lelkesen, arcán
 Ambíció s szándék pírjával lép be az ifjú
 Orvos a kertbe, segíteni indul a házba, mely ekkor
 Aszklepiosznak temploma volt még, főpapok által
 Hitbeli érzés gyógyerejével toldva a gyógyszer
 Testi hatása: varázs lebegett a sok beteg ágyán.
 Még nem az eszközök annyira elvárt, technika-adta
 Felsőbbsége nyomult a beteg s orvos viszonyába,
 Ősi közelségét ily' formán átalakítva.
 Mostan az őszi szelek megidézik a hajdani antrét.
 Őrzi az össze vált ifjú lelkében a múltat.

Ősz és tél között

Tegnap még harmat
 Fedte a rétek fűvét,
 És ma már a dér.

Sápadt a Nap is,
 Fénye lepereg a fák
 Megtört kérgéről.

Szürke vidéken
 Bujdokol most a Lényeg.
 Vajh' visszatál?

Ködben áll a völgy,
 Még nem oszlik fel. Vigyázz,
 Ne tévessz utat!

Gyors szél lebben át
 A kerten, mozdul s zizeg
 Az avarszőnyeg.

Zúzmarás tájon,
 Fagyott síneken vonat,
 Viszi a Sorsot.

Levegő nyírka
 Itatja át bőrömet.
 A hó csak emlék.

Nincs levél a fán,
 Mind a földön várja a
 Humusszá válást.

Az üres ágon
 Holló ül mozdulatlan.
 Őrzi az Időt.

A kopasz ágak
 Az ég felé merednek,
 Várják a havat.

* A szerző 1962 őszén fiatal orvosként kezdte hivatását gyakorolni a Károlyi Sándor Kórház belgyógyászati osztályán.